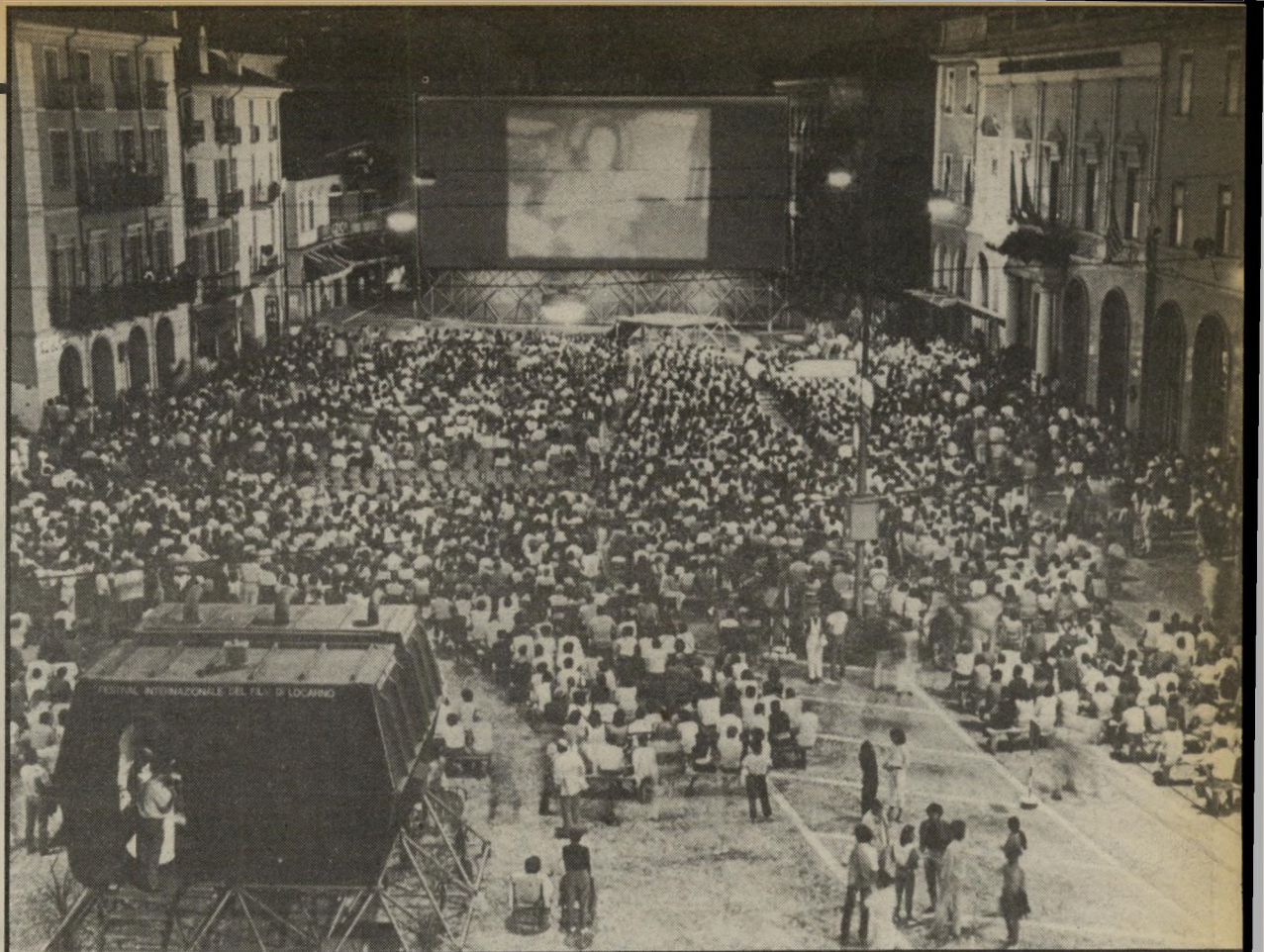

עדנה פיינר מסכמת את פסטיבל הסרטים בלוקארנו שבו הוענק "ברדלס הנסיך" לסרטו של דניאל וקסמן

הסרט חמסין אחרי שראה אותו כמעט במיקרה וכמעט ברגע האחרון. הוא בעצמו היה מופתע לא מעט כאשר גילה שיש גם ישראל אחת מזו המוצגת כבר עשר שנים בדמות מסוימת מאוד בעיתונים ובכלי התקשורת האירופיים. לפתע גיליתי שיש גם ישראליים שאינם בגינסטים וישנן גם מחשבות שאיננו מכירים אותן כלל.

משהו מסוג אחר

הוא לא היה היחיד בדעתו — חמסין הפתיע. איש לא ניסה לקשור לו זרים של המצאת שפה קולנועית חדשה. היו שטענו גם שהוא מיושן באסתטיקה שלו. שהחלק הראשון דיבורי מדי, שקשה להבדיל בין יהודים וערבים

צללית של השחקנית האיטלקיה, כשאלפי הצופים יושבים על כסאות, על הארץ או עומדים. מראה מרהיב זה חזר על עצמו מדי לילה. במשך 11 לילות. פסטיבל זה הוא השני בחשיבותו באירופה.

אנה פיינר כיך נראתה הכיכר הגדולה של לוקארנו בערב הצגת אפיסודה נפלאה שביים לוקינו ויסקונטי. בשם אנו הנשים. על הבד, תחת כיפת השמיים, נראית

חמסין בלוקארנו

מפני ששני הצדדים מדברים את שתי השפות וכי הצגת הבעיה העיקרית מעורפלת לעיניים ורות שאינן בקיאות בקונפליקט הישראלי-ערבי. אבל, סוף סוף, איש לא לעג, לא פסל, ולא עיקם אפו. ז'אן לרו, מנהל הסינמטק בבריסל, הנחיש לאחד ההיסטוריונים הגדולים בזמן הזה בקולנוע, וחולש על אחת הספריות העשירות בעולם באמנות השביעית, היה מרוצה: "תמיד שאלתי את עצמי אם כל מה שיש לי מסוגלת ליצור הן קומדיות יסתייגויות. בפעם הראשונה אני רואה משהו מסוג אחר. דבר הנוגע לחיים ולאנשים. רק שיש לי הרושם שהבימאים שלכם אינם אוהבים מספק את הגיבורים לשהם".

עיתונאי מצרי פאוזי סלימאן, היה המום: "האם הבנתי נכון? האם זו קרן ממשלתית שעזרה בהפקת הסרט? לתשובתי כי לא רק שהקרן היא ממשלתית — הקרן לעידוד סרטי איכות —

הפסטיבל באירופה אחרי ונציה). לוטשים עיניים בפליאה על הדור הצעיר, הפולש אל העיר מדי אוגוסט ובעיקר בשנים האחרונות. זהו האירוע המיועד לאותם המחפשים סרטים מעניינים. ולא דווקא שמות מפוצצים או פרודוקציות אמריקאיות אדירות.

רויד סטרייף, מנהל הפסטיבל, שנראה בעצמו כמו גימנוסט מבית טוב, מקדיש לעניין את כל מאמציו — הוא בעצמו עורך מסע דילוגים בעולם "כדי לגלות כישרונות חדשים וכיוונים חדשים. אני לא מתכוון להראות בתחרות סרטים שהם פחות ממושלמים או בשלים. אני מתכוון להתחרות בקאן או בכרליון — כל אחד והקהל שלו. הטעם שלו, המטרה שלו. לוקארנו הוא מקום לגילויים חדשים".

בלי תופים ובלא חצוצרות, כנהוג בעולם הקולנוע הישראלי, הומין רויד סטרייף את

מוראג. כבר 700 שנה לא קרה כאן כלום. אפילו לא מלחמה קטנטונת. הבורגנים אוהבים את לוקארנו, עם הבנקים השווייציים, הנקיון והסדר. הקשישים האירופיים אוהבים את החום בקיץ ואת מזג האוויר הנוח בכל ימות השנה, את האגם השקט והירק המעניק מישנה שלוה לסתיו של

אך מבינים מה זה לוקארנו? אוטובוס מיוחד, המסיע את אורחי פסטיבל הסרטים מכיכר העיר הגדולה למרכז הקולנועי במורטינה, מרחק של 7 דקות נסיעה (כ־20 דקות בהליכה). נעצר לפתע. הנהג המחליף יורד מן האוטובוס. האוטובוס ממתיך. אולי

ברדלס הנסיך הפרס השני בחשיבותו. שהוענק לסרטו של דניאל וקסמן. חמסין. הסרט הגיע לתחרות כמעט ברגע האחרון. אחרי שמנהל הפסטיבל צפה בו במיקרה. הדעה הכללית על הסרט היתה: אין זו יצירת מופת. אך זהו קולנוע מעניין ושונה. בפרס הראשון זכה סרט הונגרי בשם הנסיכה.

החיים. התיירים אוהבים את לוקארנו בגלל השילוב של היעילות השווייצית עם המזג האיטלקי הנוח — סוף כל סוף לוקארנו היא עירנופוש במחוז טיצ'ינו. הקרוב ביותר לאיטליה, עובדה שהמיטבה של טיצ'ינו נהנה ממנה מאד. פעם אחת בשנה רואה לוקארנו אנשים צעירים כהמונים. האריסטוקרטים הוותיקים. שיש מהם שזכו לראות את פתיחת הפסטיבל הבינלאומי לקולנוע. לפני 36 שנים (בוותק זהו

תקלה? הנהג מתעכב ליד דוכן. האוטובוס מחכה, על כל נוסעיו. הנהג עולה ובירדו גביע גלירה שקנה לעצמו. אף לא אחד מן הנוסעים פוצה פה או מצפצף. איש אינו מתרגז. הנהג מלקק בהנאה. יום חם היום. כולם מרוצים. הירחור חד של כפירה חלף במחשבתו. היכן היה עכשיו אותו הנהג אילו נסע בקו תל-אביב — הרצליה למשל? אבל תושב לוקארנו אינו

החוויה הגדולה אנשי מיקצוע וחוקרי קולנוע באו ללוקארנו במיוחד כדי לחזות בטרנספסקטיבה מרתקת של סרטינו של הבמאי היפאני מיקיו נארוזה. במסיבת העיתונאים נראים מחברת הספר על הבימאי, ה־ אמריקאית אודי בוק, ופרופסור לספרות יפאנית יושימו יאזומי, מנתחים את סרטינו.